

Sr. Director de la revista Ronsana:

Us remeto la present perquè la publiquem a la vostra revista, si ho creieu adient.

Dins del Rieral tenim una urbanització anomenada can Sabater. Els propietaris de les seves parcel·les i casetes s'han constituït ja fa temps en una Associació de Propietaris i Veïns de Can Sabater. Dins d'aquest ent legal hi ha tres comunitats separades: Bosc de Can Paiàs, Can Sabater i Can Barnils («portuguesos»).

Actualment estan aconseguint del Sr. Anfruns (que els hi va vendre les parcel·les) que els hi doni petites parts de terreny per fer zona verda. Els que ja ho han aconseguit, ja han manat aplanar-los i netejar-los amb una màquina amb pala. Curiosament, en un dels dos bocinets de bosc que es varen fer al bosc de Can Paiàs varen sobrepassar de bon tros el que els hi corresponia i que estava delimitat per una terma. Terma que després de la neteja tenia guardada a casa seva el conductor de la màquina que va fer les feines.

Tot fent les feines varen tapar la bassa reguladora del rec de baix (que correspon al terreny on no s'havien de ficar) i varen provocar una esllavissada al rec un trosset més avall, provocant un embassament al rec que està estovant el marge de contenció. De tot això em consta que almenys un dels components de la Junta de la dita Associació en té coneixement i ho ha vist, però fins el dia d'avui ningú no ha mogut un dit perquè a ells no els molesta ni els hi fa cap mal.

Aquesta mateixa entitat, mesos enrera, va col·locar senyals de tràfic als carrers de la urbanització amb un permís molt dubtós de l'Ajuntament (sembla ser que el permís només era per a senyals limitadores de velocitat). La qüestió és que després d'uns dels plens de l'Ajuntament (setembre - octubre) resten ilegals, ja que són col·locades per l'entitat a carrers d'enllaç entre nuclis de població i no a l'interior de la urbanització. Aquestes senyals no són precisament limitadores de velocitat sinó dos «stop» i dos «deixi passar», un de cada parant la circulació del camí del Rieral a Lliçà passant pel bosc de Can Paiàs, per donar preferència d'entrada i sortida cap a la carretera als de la urbanització.

Això és garrafal, primer se'ns puguen a cavall i després ens volen convertir el nostre POBLE en una ciutat. O és que no en tenim prou en els creuaments dels camins interiors del poble (excepte sortides a la carretera) amb saber que té preferència qui ens ve per la dreta?

tanta circulació hi ha? Estic segur que si no tinguessin de pagar la corrent i la instal·lació ens hi haurien posat semàfors.

Jo penso que aquesta gent poden tenir algun sentiment de desengany, i ho comprenc, però no n'hem de pagar nosaltres les conseqüències.

Fixeu-vos-hi bé: Anys enrera venien a passar el diumenge sota els pins i alzines dels nostres boscos. Primer eren pocs, venien amb «biscooter» o amb la Vespa amb «side». S'hi trobaven bé i gaudien de la natura i de la tranquil·litat d'un POBLE. Això els hi va provocar el desig de comprar una parcel·la «de paradís» i fer-hi un sostre. Què bonic aquí dins del bosc!; i quan van poguer s'hi van comprar la parcel·la sense adonar-se que tot era parcel·lat. Després s'hi van fer la vivenda (o el garatge) però, naturalment, varen haver de tallar arbres. Després, alguns (no tots), hi van fer l'hortet, però van haver de tallar més arbres. I ara diuen: Oh! on és el bosc?. I com que tot-hom hi va amb el seu o seus cotxes, ara diuen: Oh! on és la tranquil·litat? Es senten frustrats perquè ells mateixos ho han provocat, i ara es quan s'han adonat que l'olor dels fems escampats als camps no és ni s'assembla a la «Lavanda», i que encara que a la «tele» diguin que «el monte es de todos», té propietaris, i volen fer partícip a tot el poble, i a més culpable, de les seves malaurances. Mercès, però no es mereixen.

L'entitat de la qual parlava abans vol que l'Ajuntament l'aprovi com a Ent Col·laborador de la Generalitat, i, si nosaltres no fem més pressió que ells, haurem de suportar les seves «col·laboracions». I, a més a més, el seu sòl ha d'ésser declarat urbà perquè així no hauran de pagar tantes exaccions i l'Ajuntament els hi haurà de pagar el consum de l'enllumenat públic i el manteniment dels carrers asfaltats. Podem permetre que amb la nostra col·laboració econòmica s'asfaltin cent carrers oberts de nou quan els quatre nostres de sempre no ho són? (ni ganes). No crec que el poble necessiti aquestes «col·laboracions».

Això és un petit exemple d'una petita part del poble. Coses semblants hi son en més gran o en més petit grau a tots els racons del poble, aquest poble que està format per vint-i-quatre fitxes de dominó i amb les quals es pretén fer un castell d'una damunt de l'altra, essent el poble la de sota, que no està comprès en les altres vint-i-tres (urbanitzacions). Sort que amb tot hi ha excepcions, que desitjo no es sentin ofeses.

Si en qualsevol sistema l'estat

més estable és el d'equilibri, en les fitxes de dominó l'equilibri més fàcil es logra posant les fitxes l'una al costat de l'altra, en un mateix pla horitzontal.

Hem de procurar no haver de dir mai: «de fora vingué qui de casa ens tragué». Crec que una de les maneres d'aconseguir-ho i lograr l'equilibri és fent forta l'Associació de Veïns Sta. Eulàlia de Ronçana, que després de tres o quatre anys d'existència molts no han volgut saber que existia, que té 41 socis (menys del 2% de la població) i que en les Assemblees Generals hem arribat a ésser-hi 25 persones (més de l'1 % de la població). Fins és possible que el 99 % restant siguin capaços de riure llegint això.

Josep Ciurans Roura
El Rieral, 7-12-80

P.D. — Com amb tot, aquí també deuen haver-hi excepcions. Em sabia molt greu que es sentís aïllat, de veritat. Jo només he volgut parlar una mica del trosset del meu costat, perquè és el que més conec.

CARTA AL DIRECTOR

«No us sembla?» Dèieu en acabar la vostra carta al director del darrer número de Ronsana.

Em sembla que no! Per aquest camí no anem bé!

Tota religió pot ser més o menys afinada en els seus mitjans per arribar a Déu; fins i tot tenim el dret de pensar que algunes aconsegueixen l'objectiu i altres no tant, però el que no podem fer és escarnir-ne cap, perquè darrera de cadascuna hi ha una comunitat d'homes i dones que sempre, sense excepció, són dignes del més gran respecte i de la més alta consideració.

Oi que com a cristià us ofèn la blasfèmia? Oi que us sublevaria que algú fes burla, per exemple, de la Virginitat de Maria?... A mi, com a home m'ofèn i em subleva que algú faci burla de la creença en la Transmigració de les ànimes —tot i que no hi crec—; com a cristià em sap greu aquesta falta de sensibilitat.

Un lector adolorit